

“วันนี้เป็นไงเป็นกัน หากเราไม่บรรลุลุธรรม
ที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าได้ทรงบรรลุละก็ เราจะถวายเป็นพุทธบูชา”

วันเพ็ญขึ้น ๑๕ ค่ำเดือน ๑๐ ปีพุทธศักราช ๒๔๖๐ ณ
อุโบสถวัดโบสถ์บน บางคูเวียง นนทบุรี สมณะหนุ่มรูปหนึ่ง
ได้เข้าไปในอุโบสถตั้งแต่ยามเย็น เมื่อได้กราบพระประธาน
แล้วสมณะรูปนั้นก็ได้ตั้งสัตยาธิษฐานว่า หากนั่งเจริญภาวนา
ในครั้งนี้อะไรยังไม่บรรลุลุธรรมที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงบรรลุ
ก็จะขอถวายเป็นพุทธบูชา โดยไม่ยอมลุกขึ้นเป็นอันขาด
จากนั้นก็ได้อธิษฐานจิตถึงพระผู้มีพระภาคเจ้าว่า

“ขอพระองค์ทรงพระกรุณาโปรดประทานธรรม อย่างน้อยที่สุดก็เพียงส่วนน้อยที่พระองค์ทรงตรัสรู้แล้วแก่ข้าพระพุทธเจ้าด้วยเถิด หากการบรรลุธรรมของข้าพระพุทธเจ้าจะเป็นโทษแก่พระศาสนาแล้ว ขออย่าได้ประทานเลย แต่ถ้าจะเป็นคุณแก่พระศาสนาแล้ว ขอได้โปรดประทานเถิด ข้าพระพุทธเจ้าจะขออาสาเป็นทนายแก้ต่างให้แก่พระศาสนาไปจนตลอดชีวิต”

เมื่อตั้งความปรารถนาเสร็จแล้วก็เริ่มนั่งขัดสมาธิตั้งกายตรงดำรงสติมันอยู่ต่อหน้าพระประธานโดยมิได้ สนใจว่าเวลาผ่านไปนานเท่าใด

ในเวลาต่อมาท่ามกลางความสงบแห่งรัตติกาล สมณะผู้มีใบหน้าอัมเอิบไปด้วยความปีติรูปนั้นรำพึงออกมาเบาๆ

“เออ...มันยากอย่างนี้เอง ถึงได้ไม่บรรลุกัน ความเห็น ความจำ ความคิด ความรู้ ต้องรวมเป็นจุดเดียวกัน เมื่อหยุดแล้วจึงดับ เมื่อดับแล้วจึงเกิด ... ”

นับแต่คืนนั้นเป็นต้นมา วัตรธรรมแห่งพระธรรมกายก็ค่อยๆ แผ่ขยายออกไปเปล่งประกายเจิดจ้า อยู่ใจกลางดวงใจของนักปฏิบัติธรรมคนแล้วคนเล่าวันแล้ววันเล่า ด้วยการประกาศธรรมของสมณะรูปนั้น สมณะผู้มีนามว่า **สด จนฺทสโร**

หลวงพ่อดปากน้ำมีนามเดิมว่า **สด มีแก้วน้อย** เกิดเมื่อวันศุกร์ที่ ๑๐ ตุลาคม พุทธศักราช ๒๔๒๗ ตรงกับวันแรม ๖ ค่ำ เดือน ๑๑ ปีวอก ณ หมู่บ้านฝั่งตรงข้ามวัดสองพี่น้อง ตำบลสองพี่น้อง อำเภอสองพี่น้อง จังหวัดสุพรรณบุรี บิดาชื่อเงิน บ้านเดิมอยู่ที่บ้านบางปลา อำเภอบางเลน จังหวัดนครปฐม มารดาชื่อสุดใจ เป็นชาวสองพี่น้องตั้งแต่ดั้งเดิมตระกูลของท่านเป็นตระกูลคหบดีในคลองสองพี่น้อง ทำการซื้อข้าวทั่วทั้งอำเภอสองพี่น้องและอำเภอใกล้เคียง ท่านเป็นลูกคนที่สองของครอบครัว มีพี่สาวหนึ่งคนชื่อ ดา น้องชายสามคนชื่อ ไส, ผูก และสำรวย

หลวงพ่อบอกเล่าเรื่องในวัยเด็กของท่านว่า สมัยที่ท่านเป็นเด็กเล็กๆ ยังไม่อดนม โยมแม่เอาท่านใส่เปลไว้ที่บ้าน แล้วก็เอาข้าวเย็นปั้นเป็นก้อน แล้วใส่ปากให้ท่านดูดกันหิว จากนั้นโยมแม่จึงออกไปค้าขาย สมัยนั้นหลวงพ่อบอกท่านสอนตัวเองว่า “เออตอนนี้เราอย่าเพิ่งหิวเลยนะ อย่าไปกวนแม่ เราดูดไฉนี้แทนไปก่อน”

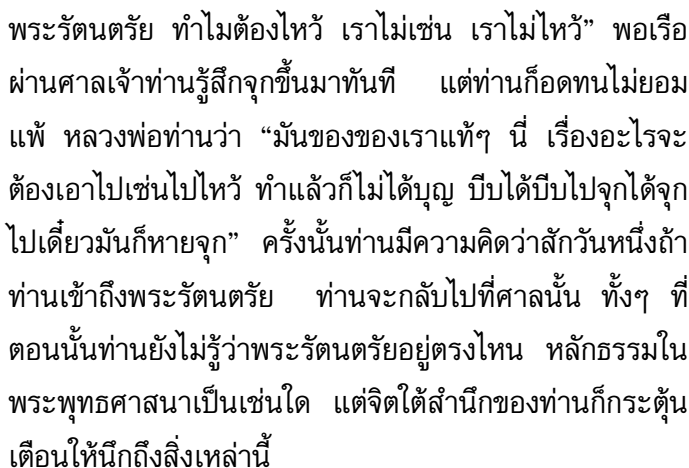
ตอนเล็กๆ ท่านเป็นเด็กน่ารักทั้งอ้วนทั้งขาว ไปบ้านไหนเขาก็ขอมั้ม มั้มาแล้วก็จูบท่าน ท่านบอกว่าเวลาเขาจูบที่ไรท่านสะดุ้งทุกที มันแปล๊บไปถึงหัวใจ ท่านบอกว่าท่านกลัว มีเด็กสาวคนหนึ่งเจอท่านที่ไรชอบวิ่งมาอ้อมแล้วจูบท่าน ท่าน

จึงคิดหาวิธีที่จะทำให้เด็กสาวคนนั้นเลิกทำเช่นนั้น วันหนึ่งเมื่อเด็กสาวคนนั้นอุ้มท่านขึ้นมา ท่านก็จับชายเสื้อคอกระเช้าของเธอไว้ พอเธอยกท่านขึ้นชายเสื้อก็ถูกดึงขึ้นไปด้วย เด็กสาวนั้นร้องด้วยความอาย แล้วรีบวางท่านลงทันที

สมัยนั้นช่วงที่ท่านยังพูดไม่ค่อยได้ ท่านอยากรู้ว่าคนเราโกหกกันอย่างไร พอตอนกลางคืนมีไฟเสียงมาอุ้มท่านใส่เอว ท่านก็เข้าไปที่ดวงจันทร์บนฟ้าพร้อมกับส่งเสียง “อ้อ อ้อ” ไฟเสียงก็พูดว่า “อ้อ จะเอาพระจันทร์เหรอ เดี่ยวจะเอามาให้” ท่านจึงรู้ว่าเขาโกหกกันอย่างนี้เอง

โยมพี่สาวและโยมน้าชายของท่านเล่าว่า เมื่อหลวงพ่อยังเล็กๆ ท่านเป็นเด็กฉลาด ใจคอเด็ดเดี่ยวมั่นคง เมื่อตั้งใจทำอะไรก็ต้องพยายามทำจนสำเร็จ เมื่อไม่สำเร็จเป็นไมยอมเด็ดขาด เช่น ท่านเคยช่วยทางบ้านเลี้ยงวัว (สมัยนั้นที่บ้านท่านมีอาชีพทำนาและค้าข้าว) เมื่อวัวพลัดเข้าไปในฝูงวัวบ้านอื่น ท่านจะต้องไปตามวัวกลับมาให้ได้ ไม่ว่าวัวจะไปไหนตึกดินอย่างไรก็ตาม ความเด็ดเดี่ยวในวัยเด็กของท่านนั้นยังเห็นได้อีก จากประสบการณ์ที่ท่านช่วยโยมพ่อพายเรือไปค้าขาย เรื่องมีอยู่ว่า วันหนึ่งท่านพายเรือไปถึงย่านที่มีศาลเจ้าซึ่งเฮี้ยนมาก ใครๆ ที่ผ่านไปถึงที่นั่นต้องเอาของไปเซ่นไหว้ แต่สำหรับหลวงพ่อบนครั้งนั้นท่านคิดว่า “นี่ไม่ใช่

หลวงพ่อกันเป็นผู้มีเมตตาจิตมาตั้งแต่เด็ก เห็นได้จากการที่ท่านคอยระวังไม่ให้วัวไถนาจนเลยเวลาเพล เพราะท่านถือคติโบราณที่ว่า ไถนาจน “เพลคาบาวัว” เป็นบาปมาก เพราะเป็นช่วงที่แดดเริ่มร้อนมากขึ้น และวัวซึ่งลากไถมาตั้งแต่เช้าตรู่ก็เหนื่อยมากแล้ว ดังนั้นเมื่อถึงเวลาเพลท่านจะนำวัวไปอาบน้ำให้เย็นสบายแล้วจึงปล่อยให้ไปกินหญ้า ช่วงเวลาเช่นนี้ท่านรู้สึกสบายใจ และมักจะร้องเพลงไปด้วย แต่เนื้อหาของเพลงนั้นมักจะวนเวียนเกี่ยวกับพระนิพพานดังนี้

“เกิดมาว่าจะมาหาแก้ว พบแล้วไม่กำจะเกิดมาทำอะไร
 อ้ายที่อยากมันก็หลอกอ้ายที่หยอกมันก็ลวง ทำให้จิตเป็นห่วง
 เป็นใย เลิกอยากลาหยอกรีบออกจากกาม เดินตามขันธสาม

เรื่อยไป เสร็จกิจสิบหก ไม่ตกกันดาร เรียกว่านิพพานก็ได้”

ท่านได้ช่วยโยมของท่านทำงานตั้งแต่ยังเยาว์วัย จนเมื่ออายุประมาณ ๙ ขวบ น้าชายของท่านได้บวชเป็นพระภิกษุอยู่ที่วัดสองพี่น้อง โยมของท่านจึงส่งให้ท่านไปเรียนหนังสือปฐม ก.กา ตามหลักสูตรการศึกษาในสมัยนั้น อยู่มาไม่นาน พระน้าชายได้ย้ายไปจำพรรษาที่วัดหัวโพธิ์ อำเภอสองพี่น้อง ท่านก็ได้ติดตามไปเรียนหนังสืออยู่ที่นั่นประมาณ ๘ เดือน ต่อจากนั้นพระน้าชายท่านย้ายไปจำพรรษาที่วัดกัลยาณมิตร ธนบุรี ส่วนท่านเองได้ย้ายไปเรียนต่อที่วัดบางปลา อำเภอบางเลน จังหวัดนครปฐม ซึ่งสมัยนั้นพระอาจารย์ทรัพย์เป็นเจ้าอาวาส เมื่อได้เล่าเรียนอยู่ที่นั่นประมาณ ๒ ปี มีความรู้ภาษาไทยและภาษาขอมพอสมควรแล้ว ท่านได้กลับไปช่วยดูแลงานที่บ้าน

เมื่อกลับมาอยู่บ้านได้ประมาณ ๑ ปี ขณะนั้นท่านอายุได้ ๑๔ ปี โยมพ่อก็ถึงแก่กรรม ท่านจึงได้ไปช่วยดูแลการค้าข้าวแทน ขณะนั้นที่บ้านท่านมีเรือบรรทุกข้าวสองลำ พร้อมทั้งลูกเรือหลายคน ภารกิจใหม่ของท่านคือล่องเรือค้าข้าวระหว่างสองพี่น้องกับกรุงเทพฯ เดือนละ ๒-๓ ครั้ง ในระหว่างทำการค้านั้น ท่านได้รับความยอมรับนับถือจากลูกเรือมาก ด้วยความที่ท่านเป็นคนเด็ดขาด มีวิริยะอุตสาหะใน

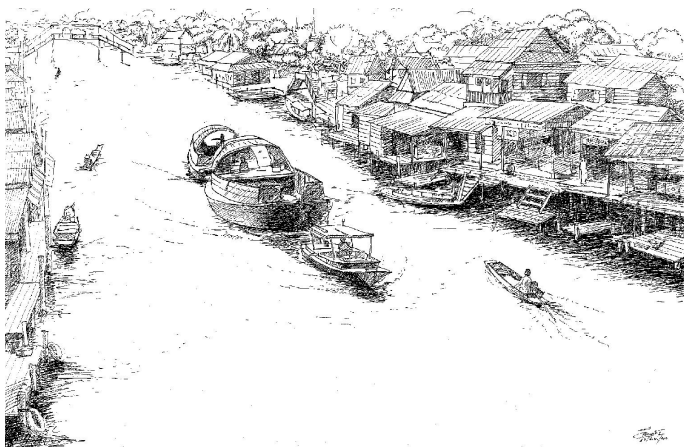

การทำงาน

ครั้งหนึ่งขณะที่ท่านล่องเรือมาขายข้าวที่กรุงเทพฯ พร้อมกับลูกเรือ ขณะที่จอดเรืออยู่ในคลองบางกอกน้อย ลูกจ้างของพี่เขยคนหนึ่งได้ขโมยเงินและทอง มูลค่าประมาณ ๑,๐๐๐ บาทเศษ (สมัยนั้นเงิน ๕๐ สตางค์ซื้อกล้วยได้ ๑๐๐ หวี) ท่านได้พยายามติดตามไม่ผลละ โดยตั้งใจว่าหากยังจับคนร้ายไม่ได้ก็จะไม่กลับมา ท่านได้ไปแจ้งเจ้าหน้าที่ตำรวจ และลงเรือกลไฟไปพร้อมเจ้าหน้าที่ตำรวจเพื่อตามไปจับคนร้าย

ครั้งนั้นเรือต้องแล่นไปตลอดทั้งคืนไม่ได้หยุด พอรุ่งสางก็ถึงบ้านเมียคนร้าย ครั้งนั้นท่านสังเกตเห็นหน้าคนร้าย โผล่มาทางหน้าต่าง จึงแจ้งให้นายตำรวจทราบ แต่กว่าเรือจะชลอฝีจักรกลับลามาหยุดถึงบ้าน คนร้ายก็หนีไปแล้ว ท่านได้ตรวจดูทางหนีของคนร้าย เห็นฟองน้ำแตกเป็นทาง จึงบอกให้ตำรวจ ๔ นายไปยืนคุมที่มุมคันทนา ส่วนท่านเองตามคนร้ายไปตามร่องรอยนั้น

ท่านติดตามไปใกล้ถึงที่ซ่อนตัวของคนร้าย พอคนร้ายเห็นท่านเข้าไปใกล้ก็ดำน้ำหายไป ท่านจึงเรียกตำรวจไปที่บริเวณนั้น ตำรวจจึงช่วยกันจับคนร้ายขึ้นมาสวมกุญแจมือ ต่อจากนั้นก็นำตัวคนร้ายมาบอกที่ซอันทรัพย์ที่ขโมยมา เมื่อได้ทรัพย์คืนแล้วจึงล่องเรือกลับกรุงเทพฯ จากนั้นได้ไปให้การ

ที่สถานีตำรวจ เสร็จแล้วตำรวจได้นำเรือมาส่งที่เรือข้าวของ
ท่านที่คลองบางกอกน้อย ท่านจึงได้นำเรือกลับบ้าน

หลวงพ่อบอกท่านแล้วว่า ช่วงเป็นเด็กวัยรุ่นของท่านก็เป็น
เหมือนกับวัยรุ่นทั่วๆ ไปในสมัยนั้น มีเที่ยวเตร่สนุกสนานไป
ตามประสา บางครั้งจะไปดูลิเกตอนกลางคืน ท่านก็เอาผ้ามา
ม้วนทำเหมือนเป็นตัวท่านแล้วเอาผ้าห่มคลุมอยู่ในมุ้ง โยม
ผ่านมาก็คิดว่าท่านนอนอยู่แต่ตัวท่านเองไปดูลิเกแล้ว ส่วน
เรื่องความประพฤติที่เสียหายผิดศีลธรรมนั้นท่านไม่ทำ

ท่านทำการค้าขายเลี้ยงโยมแม่และสมาชิกในครอบครัว
เรื่อยมา จนอายุย่างเข้า ๑๙ ปี วันหนึ่งขณะที่ท่านนำเรือ
เปล่ากลับบ้านพร้อมเงินที่ได้จากการขายข้าวจำนวนหลายพัน

บาท ท่านจำเป็นต้องผ่านลัดคลองเล็ก ซึ่งชาวบ้านเรียกว่า “คลองบางอีแทน” อยู่เขตอำเภอนครชัยศรี จังหวัดนครปฐม ซึ่งสมัยนั้นเปลี่ยวมาก เรือค้าขายที่ผ่านไปมามักถูกปล้น สดมภ์อยู่บ่อยๆ หลวงพ่อท่านเคยเล่าว่า “อ้ายน้ำก็เขียว อ้ายคลองก็เล็ก อ้ายโจรก็ร้าย”

ครั้งนั้นเรือของท่านผ่านเข้าไปในคลองนี้เพียงลำเดียว ลักครู่หนึ่งต่อมาสัญญาตญาณแห่งความกลัวของท่านเกิดขึ้น ทำให้คิดจะเอาตัวรอด โดยเปลี่ยนเอาลูกเรือมาถือท้ายแทน เพราะธรรมดาเมื่อโจรปล้น จะทำร้ายผู้ถือท้ายเรือซึ่งเป็นเจ้าของก่อน ถ้าท่านไปอยู่ทางหัวเรือก็มีโอกาสต่อสู้ได้ง่าย เมื่อคิดได้ดังนั้นแล้วจึงเปลี่ยนไปอยู่หัวเรือพร้อมกับปืนยาว ซึ่งบรรจุกระสุนไว้ ๔ นัด แล้วให้ลูกจ้างถือท้ายแทน ขณะนั้นเรือก็แล่นเข้าสู่ที่เปลี่ยวมากขึ้นทุกทีๆ ทันใดนั้นท่านก็เกิดความคิดขึ้นมาว่า

“คนพวกนี้เราจ้างเขาคนหนึ่งๆ ด้วยเงินเพียง ๑๑-๑๒ บาทเท่านั้น ส่วนเราเป็นเจ้าของทั้งเรือทั้งทรัพย์สิน จะโยนความตายไปให้ลูกจ้างก่อน ดูจะเอาเปรียบเพื่อนมนุษย์มากเกินไป ทำอย่างนี้ไม่ถูกไม่สมควร ทรัพย์สินของเรา เรือก็ของเรา เราสมควรที่จะตายก่อนดีกว่า ลูกจ้างนั้นเมื่อมีภัยมาถึง เขาจะได้หนีเอาตัวรอดไปเลี้ยงลูกเลี้ยงเมียของเขาได้อีก” เมื่อ

ตกลงใจเช่นนั้นท่านจึงเรียกลูกเรือให้มาถ่อเรือแทน ส่วนท่านก็กลับไปถือท้ายเรือตามเดิม ยอมเสี่ยงตายแต่เพียงผู้เดียว

เมื่อเรือใกล้จะออกจากคลองลัด พอดีเป็นช่วงน้ำเอ่อขึ้นไหลสวนทางมา บรรดาเรือสินค้าหนักๆ ที่จะผ่านเข้าคลองสวนมาจอดคายน้ำอยู่ปากคลองกันอย่างเนืองแน่น พอขึ้นเรือเหล่านั้นก็ถ่อสวนมาเรือจะขึ้นก็ขึ้นไม่ได้ จะล่องก็ล่องไม่ได้ ต่างส่งเสียงกันเอะอะเซ็งแซ่ พ่อค้าคนจีนก็เอะอะโวยวายกลัวเรือจะชนกัน ต่างฝ่ายต่างก็ปักหลักจอดนิ่งอยู่กับที่ ถึงตอนนั้นท่านได้เกิดธรรมสังเวชขึ้นว่า “เราผ่านพ้นอันตรายมาได้แล้วเป็นบุญแท้ๆ การหาเงินหาทองเป็นเรื่องลำบากเสียจริงๆ ต้องอาบเหงื่อต่างน้ำ พ่อของเราก็หากินมาอย่างนี้ เราก็เจริญรอยตามอีก เงินทองที่หามาได้ทั้งหมดนี้ต่างคนต่างก็หา ไม่มีเวลาหยุดด้วยกันทั้งนั้น ถ้าใครไม่รีบหาไว้ให้มั่งมีก็เป็นคนต่ำคนเลว ไม่มีใครนับหน้าถือตาสมาคมด้วยเมื่อเข้าที่ประชุมก็น้อยหน้าเขาเพราะจนกว่านั่นเอง โลกเราเป็นดังนี้เสมอมา บุรพชนต้นตระกูลของเราก็เป็นมาดังนี้ จนนับไม่ถ้วนว่าใครบ้าง สืบมาถึงพ่อของเราและตัวเราจนบัดนี้ที่ท่านบุรพชนเหล่านั้นตายไปหมดแล้ว แม้เราก็ต้องตายเหมือนกัน เราจะมัวแสวงหาทรัพย์อยู่ทำไม ตายแล้วก็เอาไปไม่ได้”

ท่านคิดคำนึงถึงแต่เรื่องความตายสักครูหนึ่ง ท่านจึง
ได้จุดธูปบูชาพระพร้อมกับอธิษฐานว่า

“ขออย่าให้ข้าพเจ้าตายเสียก่อนเลย ขอให้ได้บวชก่อน
เมื่อบวชแล้ว ข้าพเจ้าจะไม่ลาสิกขา ขอบวชไปจนตลอด
ชีวิต”